

FEHÉR FERENC:

Valaki a gépbe diktál

*Négy sor hideg fog. Mindjárt csattog,
az ívbe lép és lelkem marja.*

*Fognék már vésőt! írnék fa'ra —
véres körömmel, ősi karcot,*

csak ne csalna a síma henger . . .

*— Betűim, ti szép, feszes álmok,
most csak egy meleg szót csinállok,
mit tagadni már senki nem mer . . .*

*S míg így izzad az ujj a csönddel,
egy eres kéz kezem ragadja
s beleverünk a gépszalagba,*

*hogy mindent e kopogás önt el.
Felnézek. Apám vert a gépbe.
Arca derűs, mint a szó: Béke.*